

O vizită bogată în rezultate

Vanind din Uniunea Sovietică — unde a purtat tratative incununate de succes — delegația guvernamentală iugoslavă, în frunte cu președintele Iosip Broz-Tito — a fost trei zile oaspele al țării noastre.

Vizitându-ne țara, președintele Tito și persoanele care l-au însoțit ne-au găsit cu forțele încordate pentru realizarea scopurilor noastre pașnice, ei au văzut schelele noilor construcții și sondele petrolifere readuse la viață, au admirat grinzii înalt, legându-se în holde și au văzut una din minierile țării: utilajul petrolifer pe care România, altădată înapoiată din punct de vedere industrial, îl produce azi nu numai pentru propriile nevoi, dar și pentru export. Tot ce au văzut și au aflat conducătorii iugoslavi în țara noastră, precum și tot ce ne-au făcut să aflăm despre țara lor, confirmă de deplin că cele două țări merg ferm — urmind fiecare specificul său — pe drumul construirii socialismului. Prietenia între ele are deci o bază trinitică: interesul comun a milioane de oameni din Iugoslavia și din România de a construi cât mai bine și cât mai repede o viață fericită.

Vizita delegației guvernamentale a R.P.F. iugoslavă în țara noastră a fost scurtă, dar făcând bilanțul ei, noi știm bine: a fost o vizită fructuoasă, plină de rezultate îmbucurătoare. În puțin timp petrecut la noi, oaspeții iugoslavi n-au putut să vadă tot ceea ce ei au dorit să vadă, tot ce noi am fi dorit să arătăm. Dar la sfârșitul acestui răstimp scurt noi știm sigur: acesta n-a fost decât începutul — în țara noastră s-au deschis porți largi pe drumul cunoașterii reciproce, pe drumul vizitelor care duc la întărirea continuă a prieteniei.

Primind cu căldură pe oaspeții iugoslavi, fiecare a mers cu gândul înalt — ca pe firul apei spre izvoarele ei — la izvoarele prieteniei romino-iugoslave. De-a lungul veacurilor, cele două popoare ale noastre numai că nu au avut neînțelegeri, istoria le-a găsit adesea — de la năruile grele ale ocupației olomane până la vremurile noi mai puțin durabile ale ocupației fasciste — înțelegându-se în aceeași luptă — lupta pentru libertate lor. Prietenia noastră are rădăcini adânci.

Cu prilejul vizitei în țara noastră, conducătorii iugoslavi au discutat cu conducătorii români problemele care interesează cele două țări. Desfășurându-se într-o atmosferă de deplină sinceritate, cordialitate și înțelegere, convorbirile au demonstrat coincidența punctelor de vedere ale celor două părți în cele mai importante probleme ale zilelor noastre. S-a făcut astfel auzit pe arena internațională (iar faptul că cu prilejul tratativelor romino-iugoslave au sosit la București ziaristi din țările de democrație populară și din numeroase țări occidentale, demonstrează interesul cu care erau așteptate rezultatele) glasul unit al popoarelor romin și iugoslav pronunțându-se pentru dezvoltarea mai departe a desinderii internaționale, exprimându-și atașamentul față de Carta O.N.U., declarându-se gata să sprijine orice acțiune a O.N.U. îndreptată spre colaborarea internațională, exprimându-și părerea despre necesitatea dezvoltării cu prioritate a problemei dezarmării tuturor statelor mari și mici. Cele două părți s-au pronunțat de asemenea pentru comerț nestingherit între state, pentru largirea schimburilor de tot felul, pentru înlesnirea căilor de cunoaștere reciprocă.

Pronunțându-se pentru îmbunătățirea generală a relațiilor în lume, Iugoslavia și România nu pot să nu pornească în primul rând de la îmbunătățirea relațiilor lor. Relațiile burse în ultimii ani, aceste relații își reînnoașă acum tradiția pe baze sănătoase. Cele două părți au găsit în Istoria Declarației semnata acum un an la Belgrad între Uniunea Sovietică și Iugoslavia — o bază tradi-

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII NR. 26 | VINERI 29 Iunie 1956 | 4 PAGINI, 25 BANI

Un grup de activiști A. R. L. U. S. vizitează U. R. S. S.

Un grup de turiști — activiști frunțați din aparatul central și din consiliile regionale, raionale și orașenești A.R.L.U.S. — a răsisit Capitala în ziua de 27 iunie, plecând într-o călătorie în Uniunea Sovietică.

În timpul șederii în Uniunea Sovietică, turiștii vor vizita locuri istorice, diferite întreprinderi și instituții culturale din orașele Moscova și Kiev.

Cunoașterea directă a vieții și muncii oamenilor sovietici va ajuta activiștii Asociației noastre să devină propagatori mai pricepuți, mai activi ai realității sovietice în rindul oamenilor muncii din țara noastră.

In clișeu: cu câteva minute înainte de plecarea din Gara de Nord

În acest număr:

- La începutul turneului MHAT
- Emilian Bucov: O dorință comunistă
- Alfréd Mendelsohn: Amintirea lui Glier
- G. Vărzaru: Cultura rusă în paginile „Contemporanului” din Iași
- F. R. Kozlov: Se întărește prietenia frățească dintre popoarele ruse și sovietice
- Activitatea delegației agricole
- Mircea Brebu: Florile prieteniei
- V. Grigorovici: În interesul păcii și bunăstării a popoarelor
- E. Ivanov: Lucrătorii din Industria atomică fac treabă bună pentru U.R.S.S.

Solii unei arte înălțătoare

Purttorii ai marilor tradiții clasice ruse și înflăcărați tălmăcitori ai dramaturgiei contemporane sovietice, solii Teatrului academic de artă din Moscova, duc — nu numai în patria lor — dar și peste granițele ei, mesajul înaltei arte sovietice.

Cu fiecare mereu arzând a talentului lor, ei au dat viață nemuritoarelor opere ale lui Gogol, Ostrovski, Tolstoi, Cehov, Gorki, cit și celor contemporane — opere ce poartă în ele deopotrivă sufletul poporului rus.

Arădind lumii întregi frumusețea morală a omului nou, ei slujesc prin arta lor cel mai înalt ideal de umanitate.

Oamenii muncii din țara noastră i-au așteptat cu multă nerăbdare și i-au întâmpinat cu nespuză bucurie, ca pe vechi prieteni. Îi cunoaștem de mult, pe buzele noastre fluturând zilnic nume ca Tarasova, Elenaška, Liavanov, Gribou, Orlov, Toporkov și altele artiști dragi. Îi cunoaștem din filme, din descrieri literare, din rapoarte de presă sau din poeziile a celor care au avut norocul să-i vadă jucând, sau, mai bine spus, trăind pe scenă.

În țara noastră, ca și în multe alte țări de altfel, este foarte cunoscut vestitul teatru moscovit, pe care artiștii lui i-au slujit cu atita dragoste și devotament. Cine nu a auzit sau nu a citit de MHAT, teatrul cu renume mondial? Cine din țara noastră

Zile de vacanță

— DE LA PEREKOP LA IALTA —

IOAN GRIGORESCU

Reușe-vo! oare să reînnoim în toată plinătatea lor splendorile acestor neuitate zile de odihnă petrecute cândva, într-un început de vară timpurie la Ialta, pe malul alba din șirașul de nestemate al Crimeei? Amintirea se suprapune, se încleșcă, răsturnând armonia succesivă în timpurilor, așa cum ele au fost notate în însemnările aceluia A. de Aljef, însăși viața noastră în sanatoriul de odihnă „Cel de-al șaptesprezecelea kongres al Partidului”, purta semnul aceluia răstimp din viața omului când, sub năstăla impresiilor ori sub acalmia tihnei, uși data zilei pe care o trăiești, pierzi șirașul denumirilor celor șapte surori din săptămână, și vremea pare că s-a oprit în loc.

„După 48 de ore, trenul Moscova-Simferopol a trecut faimosul Perekop, gîtul de uscat ce leagă bătrîna Crimeea de continent. O fișie de pîmînt cu fărtina lăută necontenit în copitele celorl struții secole de-a rîndul de hoardele mongolo-tătare, la repeștele lor năvăliri pe îndulțitul pîmînt crimeean. O poartă care încluzind în fața lumii splendorile Crimeei, zădărnica prin adîncul șanș și valul înalt, drumul spre frumoasa Taurida. În lungul istoriei, pe fișia aceasta de pîmînt, lăută de numai șapte kilometri, s-au ridicat cetăți și contraforturi pe care au fluturat pe rînd stindardele păgîne ale scîților, steagurile Greciei antice, lamurile mongole ori tătare, semnișua și drapelul verde turcesc, ori drapelul Rusiei țariste. O elementară renaștere a stărilor războinice ale trecutului, a fost încercată între îndrăznelile Perekopului de hoardele albe ale „baronului negru” — generalul de tristă memorie Vranghel. A răncerul lui în mare, de către unitățile Armatei Roșii conduse de moldoveanul Frunze, a fost preluatul asemănătorului sfîrșit trăit cu aproape un sfert de veac mai tîrziu sub Perekop de diviziile fasciste care invadaseră Crimeea Sovietică. Astăzi, deasupra valului de pîmînt ridicat cu sute de ani în urmă, la poarta Crimeei, se înalță monumentul roșu al eroilor sovietici căzuți aci în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei. În fața lui, spre sudul însoțit se aștern stîpele forțate de ape, parcele date de canale și perdele de protecție, acele terase așezate în trepte ce urcă pînă la creștele Ciadr-Dag și legendarul Al-Petri de unde apoi coboară brusca în metează frînă, ruinate, prăvălitate în abisul de azur al mării.

Ajungem la Simferopol în amurg. Orașul din pitoreasca vale a Salghirului ne întâmpină cu ospitalitatea luminată a cărărilor și a străzilor orașelor sudice. Rămînem în el o noapte. Douăsprezece ore în care cunoașterii orașului, tovarășii de drum spre sanatoriul și cașele de odihnă de pe litoral, sînt solicițiați ca ghiții de măjorie. Căzute celor ce, ca și mine, posedese pentru prima oară în Capitala Crimeei. Trăim o noapte de hoinăreală pe străzile orașului abia reînscut din ruinele în care-l îngropasera fasciștii în fuga lor rușinoasă. Simferopolul sau „orașul folosului” cum i s-ar putea traduce numele, e un fel de port al stepei crimeene, unde se înclucăsează toate drumurile de uscat, de la Kerč la Sevastopol, ori de la Ialta la Armiansk. Aci se afla fabricile și uzinele crimeene constructoare de mașini, un combinat de încălzire, fabrici de conserve, de țigări, de săpunuri, mari combinate alimentare co-

fosese bogățiile Crimeei. În centrul orașului se înalță un obelisc ridicat în memoria eroilor ruși căzuți în războiul ruso-turco-tătar la 1771. Nu departe de el, într-un scuar învoadat de flori, pe un postament de granit se află tancul „T-34”, primul tanc sovietic, care a pătruns în biroul fascist la eliberarea Simferopolului. Prezentându-se, șantier de construcții, mi de becuri care ard în noaptea, luminînd munca neîntreruptă a constructorilor. Undeva, în sudul orașului, Salghirul, rîul cîntat de Pușkin, tridește prețaciuri nebănuite. În lupta omului sovietic pentru corijarea naturii, e preăzută stăbilitatea rîului în apropierea orașului și crearea „Mării Simferopol” — imens bazin de acumulare.

Mai la sud de acest imens lac artificial, cale de două ceasuri cu piciorul, se înalță stîncile albe ale Sf. Petru. Aci, între arenile circulare de stînci calcareose, zăc, într-un peisaj romantic, ruinele Neapolului scît. Cu două mîi de ani în urmă, înțeleptul Strabon, celebrul geograf grec, vorbea de existența unui șir întreg de cetăți scite pe pîmîntul crimeean. Într-aceste cetăți se afla și Neapolul sau „orașul nou”, ridicat de regele scît Scilur și fiul său. Șase veacuri a dăinuit în inima Crimeei capitala scită. Trei secole înainte de era noastră, alte trei după Cristos. Între zidurile ale căror ruine își impun încă foșta măreție, s-au consumat pasiuni, intrigi, răzvrîdiri și războaie. Cu bîrbi dactice, cu profiluri de regi asiene, cu cășma așa cum încă se poartă în satele noastre de munte, scîții acelor vremuri, imortalizați în marmurele Crimeei, întrunesc în trăsurile chipurilor lor inteligența și puterea, alături de amprenta unui tragic destin. Cînd strălucitorul Scilur a renunțat, apoi s-a ridicat din nou sălbăticele stindarde pentru ca mai curînd decît ar fi lăsat să se creeze dinastia zidurilor ei, la dispariția dinastiei Scilurilor s-a spulberat cu un oraș părăsit. Au rămas măturte pînă în zilele noastre ruinele milenare, porțile ce ducuseră spre cetățile, cîmîtirea priacine, și gorganele — acele ciclopeice morminte în care se rădăsesc încă asemănentele înfrînte ale ostășilor scîți și greci. La poarta sudică, se înalță încă întreag mauseolul regess unde între cele 72 de sarcofage a fost găsită cripta plină de aur, podabă și arme în care regele Scilur își doarme de mai bine de două milenii neluburatul somn. Răsunîturile și apăsările zilelor a 2000

Expoziția tinerilor iscusiți

B. V. VORONOV
directorul Expoziției Rezervelor de Muncă din U.R.S.S.

Zilele trecute s-a deschis în pavilionul din Parcul de cultură și odihnă „I. V. Stalin” din București Expoziția creației tehnice a instituțiilor de învățămînt ale Rezervelor de Muncă din Uniunea Sovietică.

Expoziția a fost pregătită de Asociația Uniunii pentru Legăturile Culturale cu Străinătatea (V.O.K.S.) și de Direcția Generală a Rezervelor de Muncă de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. Ea are ca scop să facă cunoscut oamenilor muncii din Republica Populară Romînă sistemul învățămîntului profesional din U.R.S.S., precum și viața, creația și serie de lucrări ale elevilor din instituțiile de învățămînt ale Rezervelor de Muncă.

Cu 15 ani în urmă, a fost creat, conform hotărîrilor Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și ale Guvernului U.R.S.S., un sistem de stat în vederea pregătirii de tineri muncitori calificați pentru economia națională a U.R.S.S.

În cincisprezece ani de activitate, școlile Rezervelor de Muncă ale U.R.S.S. au pregătit pentru economia națională peste 8 milioane de tineri muncitori calificați.

Pregătirea tehnică multilaterală și educația fizică pe care elevii le primesc în școlile li ajută să muncească cu succes în producție. Plecînd după absolvirea școlii, în fabrici și uzine, pe șantiere de construcție și în agricultură, tinerii muncitori lucrează ca și muncitorii cu calificare profesională. Continuîndu-și studiile, mulți dintre absolvenții școlilor Rezervelor de Muncă au devenit adevărați maștrii în meseria lor, buni organizatori și conducători ai producției.

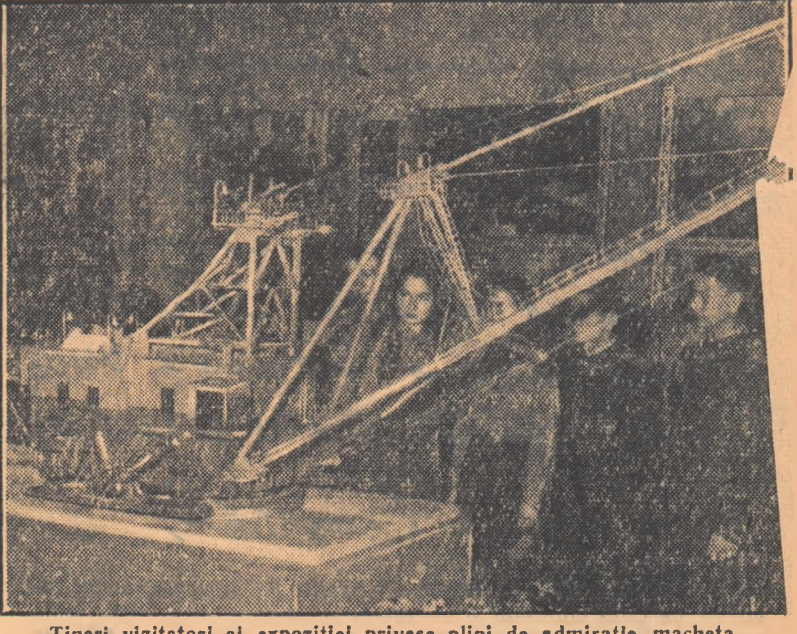
Maiștrii și profesorii de la școlile Rezervelor de Muncă fac totul pentru a transmite tinerilor experiența lor, pentru a forma rezerve desinocitate ale clasei muncitoare din Uniunea Sovietică. Planurile de învățămînt, programele, manualele permit elevilor să studieze și să-și însușească încă în procesul de studiu tehnica nouă, noua tehnologie și metodele înaintate de muncă.

În timpul liber, viitorii muncitori activează în diferite cercuri, participă la conferințe pe teme literare sau tehnice, organizează excursii la locurile istorice, din țară. Școlile numără mii de cercuri corale, coregrafice, dramatice, etc. la care sînt înscrși acei de mîi de elevi.

Majoritatea tinerilor și tinerelor activează în numeroase cercuri tehnice, în care ei construiesc și fabrică diferite modele de mașini-unelte, mașini și mecanisme, materiale demonstrative, obiecte de artă. Unele din aceste lucrări sînt creații originale unicale.

Începînd din anul 1950, a devenit o tradiție organizarea de expoziții anuale în școlile Rezervelor de Muncă, precum și în centrele regionale, de linut și republicane din Uniunea Sovietică. La aceste expoziții sînt larg reprezentate cele mai bune lucrări executate de elevi, alit în procesul învățămîntului tehnic, cit și în cercurile de creație tehnică. Expozițiile permit să se cunoască activitatea cercurilor tehnice, să se descopere părțile ei pozitive și negative, să se facă schimb de experiență în muncă și să se prezinte realizările cercurilor în fața oamenilor sovietici.

La cererea prietenilor noștri, a fost pregătită o expoziție pe care este des-

Tinerii vizitatori ai expoziției privesc plini de admirație macheta excavatorului pășitor

chisă acum la București. La această expoziție, sînt prezentate aproape 150 de modele de mașini și mecanisme complexe, materiale demonstrative și obiecte ale școlilor de artă. Exponatele provin de la 105 instituții de învățămînt din 32 de orase sovietice.

Printre altele expozate, vizitatorii pot vedea modelul excavatorului pășitor „E.S.-14-75”, construit de un grup de elevi de la Școala de meserii nr. 1 din orașul Sverdlovsk. Excavatorul este micșorat în proporție de 1/25 și reproduce principiile de funcționare ale noii mașini sovietice de excavat care înlocuiește munca a mii de oameni. Toate mecanismele modelului funcționează ca și cele ale excavatorului adevărat. As vrea însă să povestesc o întâmplare interesantă în legătură cu o greutate pe care au întâmpinat-o membrii cercului în timpul construirii acestui model. După ce ei au terminat modelul, toate agregatele funcționau ireproșabil, afară de unul singur. Ulterior, s-a descoperit anume că cupa excavatorului nu se rotea cu 180 grade, ceea ce însemna că el nu putea să răstoarne toată încărcătura și, prin urmare, nu funcționa cu întreaga sa capacitate. Elevii au studiat schițele după care au lucrat, s-au dus la uzină, au cercetat mașina adevărată și, generalizînd toate constatațiile, ei au ajuns la concluzia că trebuia să renunțe la mecanismul indicat în schițe și care exista la mașina adevărată și să înlocuiească sustinerea rigidă a cupei cu un bloc mobil turmant. Ideea era excelentă. Excavatorul a început să lucreze cu capacitatea deplină. În același timp, constructorii de pe un mare șantier au insistat uzina că la unul din excavatoarele adevărate, cupa nu se răsturna complet și că mecanismul respectiv avea nevoie de unele transformări. Alînd despre cercetările creatoare ale elevilor de la școala de meserii și despre soluția pe care au găsit-o aceștia și convingîndu-se că tinerii au găsit o soluție tehnică justă, inginerul șef al uzinei a dat indicația să se facă blocuri mobile și la mașinile adevărate.

Elevii Școlii de mașini nr. 19 din regiunea Moscova au construit o mașină activă a unei centrale atomoelectrice. La această instalație, datorită unor beculce care lăcrăser în diferite culori, se prezintă modelul de funcțio-

Președintele V. O. K. S.-ului ne vizitează țara

Vineri, 22 Iunie, au sosit în țara noastră, la invitația A.R.L.U.S.-ului, președintele Asociației unionale pentru relațiile culturale cu străinătatea (V.O.K.S.). A. I. Denisov, împreună cu soția. A. I. Denisov, ne-a mai vizitat țara în 1947. Prieten activ al țării noastre, dînsul cunoaște în deaproape munca și realizările poporului nostru pe drumul construirii socialismului. Ca președinte al V.O.K.S.-ului, a dat și o contribuție prețioasă la cunoașterea în țara noastră a realizărilor și experienței constructorilor comunismului, precum și la răspîndirea în U.R.S.S. a cunoștințelor despre viața și munca din Republica Populară Romînă.

Încă în ziua sosirii, A. I. Denisov a făcut o vizită la Consiliul General A.R.L.U.S.-ului. Au fost de față acad. C. I. Parhon, președintele A.R.L.U.S.-ului, Octav Livezeanu, vicepreședinte, Eugen Rodan, secretar, Ion Moraru, secretar adjunct, precum și prof. univ. Ilca Melinescu, directorul editurii „Cartea Rusă”, prof. George Pic, directorul Institutului de studii romino-sovietic și alți membri ai Consiliului General A.R.L.U.S.-ului.

Întîmpinîndu-l pe oaspe, acad. C. I. Parhon l-a transmis în numele Asociației noastre un salut cald, prietenesc și urări de bun venit. „În dumnezeavăstă” — a spus acad. C. I. Parhon — salutăm V.O.K.S.-ul, de care ne leagă relații trinitice de muncă și prietenie. Vă transmitem mulțumiri pentru sprijinul ce-l acordăți activității noastre.”

Vicepreședintele A.R.L.U.S.-ului, Octav Livezeanu, a făcut o expunere asupra realizărilor Asociației noastre, precum și asupra acțiunilor pe care le pregătește acum A.R.L.U.S.-ul în vederea popularizării realizărilor poporului sovietic.

Exprimîndu-și satisfacția pentru invitația A.R.L.U.S.-ului de a vizita țara noastră, A. I. Denisov a arătat că dorește să cunoască la fața locului succesele obținute de poporul nostru în opera de construire a socialismului. În continuare, a declarat că vrea să folosească vizita în țara noastră pentru un schimb de experiență cu activiștii din Consiliul General și din organizațiile locale.

În zilele următoare, A. I. Denisov și soția și-au continuat vizitele în Capitală și în țară.

Duminică 24 iunie, oaspeții au vizitat Valea Prahovei. Lună, A. I. Denisov a avut o întrevedere cu membri ai conducerii Institutului Romîn pentru Relațiile Culturale cu Străinătatea.

Miercuri dimineață, oaspețele sovietice a avut o întrevedere la Ministerul Justiției cu Rudolf Rossman, locuitor al ministrului Justiției, și cu membri din conducerea ministerului.

Tot în cursul dimineții, A. I. Denisov a făcut o vizită la Institutul de cercetări juridice al Academiei R.P.R. Oaspețele a discutat îndelung cu acad. Ion Gh. Maurer, directorul Institutului de cercetări juridice al Academiei R.P.R., prof. dr. Traian Ionașcu și Eugen Barasch, directori adjuncți științifici ai Institutului, șefi de secții și de sectoare, cercetători științifici.

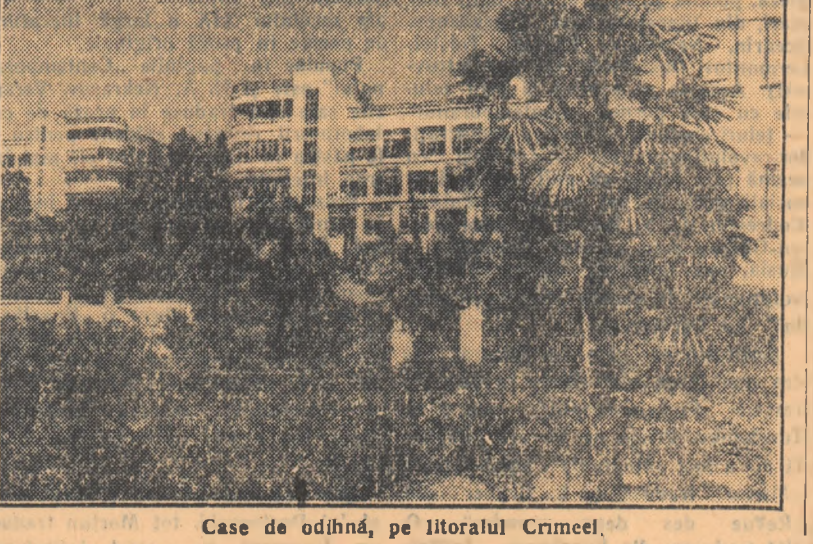
Miercuri după amiază, în Casa prieteniei romino-sovietice A.R.L.U.S., A. I. Denisov a conferențiat despre „Dreptul socialist și principiile lui”.

Cuvîntul introductiv a fost roșit de tov. Octav Livezeanu, care a rețevat bogata activitate științifică și publicistică a prof. A. I. Denisov, profesor la catedra de teoria statului și dreptului a Universității „M. V. Lomonosov” din Moscova.

Dezvoltîndu-și conținutul, prof. A. I. Denisov a vorbit despre definiția dreptului socialist în lumina documentelor celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S., despre conținutul și formele dreptului socialist.

Conferința prof. A. I. Denisov a fost urmărită cu mare interes de numeroasa asistență și a fost viu aplaudată.

În aceste zile, A. I. Denisov își continuă vizitele prin țara noastră.

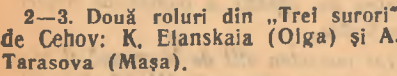

Casa de odihnă, pe litoralul Crimeei.

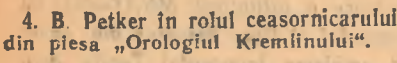
LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

1. M. Kedrov, artist al poporului din U.R.S.S.

2-3. Două roluri din „Trei surori” de Cehov: K. Elanskaia (Olga) și A. Tarasova (Mașa).

4. B. Petker în rolul ceasornicarului din piesa „Orologiul Kremlinului”.

La începutul turneului

Când Teatrul de artă din Moscova pornea, primăvara aceasta, în turneu prin unele țări de democrație populară, Olga Knipper-Cehova — una dintre cele mai vechi actrițe ale teatrului — adresa un salut popoarelor din aceste țări. În ceea ce privește poporul nostru, marea actriță scria aceste cuvinte calde:

„Trimit de asemenea cele mai bune urări a mele spectatorilor români și tovarășilor noștri de artă. N-am avut prilejul să vă văd în Insorta României, dar am auzit multe despre cordialitatea și bunăvoința poporului român, despre dragostea sa pentru teatru. Arta posedă minunata însușire de a apropia oamenii. Fie deci ca legăturile noastre prietenești să se înădărească, să se lărgască rudenia spirituală și a apropierea dintre popoarele noastre”.
În gând cu aceste cuvinte, transmisesse din Moscova prin grupul de artiști de la MHAT-ul care pleacă în turneu, am așteptat pe solii marii teatru micuții dimineața, la Gurguzi. MHAT-ul venea dintr-un lung turneu făcut prin Iugoslavia și Bulgaria. Inițialmente dintr-un grup românesc, acolo, la gară, în fața trenului în popas de câteva zeci de minute, a dovedit mai întâi două lucruri: nerăbdarea românilor de a vedea în sfârșit spectacolele mult visate și emoția — cum au și marșurist-o mai târziu — a artiș-

sele lui Cehov, îndeosebi, sint îndrăgite de foarte mulți spectatori. Să nădăduim — a urmat artista cu modestie — că vom pleca din țara dumneavoastră ca buni prieteni ai spectatorilor români. Am auzit multe despre țara și poporul dumneavoastră și am dori să-i cunoaștem pe oamenii de aici nu numai de pe scenă. Vrem să vedem fabrici și gospodării agricole colective, vrem să vedem natura atât de frumoasă a României.
K. N. Elanskaia interpretează de 17 ani rolul Olgei din „Trei surori”. Am întrebat-o despre felul cum și-a ales acest rol. K. N. Elanskaia rîde: — Nu l-am ales!... Mi l-a distribuit Nemirovici-Dancenko. Ba încă eu am fost nemulțumită de această distribuție: aveam nesatisfacția de a mă vedea într-un rol de femeie căruntă, eu care eram foarte tânără pe atunci. Însă am acceptat rolul, l-am studiat și... în sfârșit, l-am jucat. — Marea actriță zîmbete modest, apoi urmează: — Am spus asta ca să arăt ce adâncă perspicacitate artistică avea Nemirovici-Dancenko. El știa de multe ori mai bine decît acela ce rol trebuie să interpreteze acesta.

— Care este rolul dumneavoastră cel mai drag?
— Îndeosebi trei: Olga, Katiușa Maslova, Liubov Iarovaia.
O rog pe K. N. Elanskaia să transmită un salut autograf cititorilor

U.R.S.S., care a pus în scenă spectacolul „Roadele învățăturii”. După ce și-a închis stîloul, M. N. Kedrov îmi spune:

— Am cunoscut la Moscova, nu de mult, un grup de regizori și actori români care mi-au lăsat o admirabilă impresie. Am avut satisfacția să constat că aveți oameni de teatru foarte pricepuți, cu înțelegere subtilă pentru această artă. Sint bucuros că voi relua acum aceste legături. De altminteri, noi urmărim să completăm repertoriul MHAT-ului și cu piese românești. Vom căuta, bineînțeles, piese care să corespundă concepției teatrului nostru, metodelor noastre de interpretare. Sint mulțumit că venirea MHAT-ului în țara dumneavoastră va rezolva și această problemă. Trebuie să vă spun că, dealtfel, toate treburile noastre se interesează în clipa de față în chip deosebit de dramaturgia românească. La acest fapt poate că au contribuit și cele trei piese care se joacă acum la Moscova: „O scrisoare pierdută”, „Ultima oră” și „Ci-tadela sfărîmată”.
M. N. Kedrov este, după cum se știe, unul dintre cei mai de seamă discipoli și continuatori ai lui K. S. Stanislavski. A scris și cărți de însemnată valoare despre vestitul sistem al marii învățătură, M. N. Kedrov este, ca să întreb cum este continuat și dezvoltat sistemul lui Stanislavski la Teatrul de artă în zilele noastre.

— Sistemul lui Stanislavski — spune M. N. Kedrov — nu este o dogmă, ci o cale în artă, care trebuie continuată și dezvoltată mereu. Se produc într-una schimbări în viață, cunoștințele asupra vieții fizice și spirituale a oamenilor evoluează și se îmbogățesc necontenit, se fac cercetări și descoperiri noi de care teatrul trebuie negreșit să țină seamă.
De pildă, metoda pe care o foloseam eu se raportează la legătura directă, inseparabilă, ce există între natura fizică și cea psihică a omului. Aci este o unitate perfectă, pe care arta teatrului n-o poate neglijă. Dacă Stanislavski folosea acest principiu ca un mijloc al actorului de a intra în rol, acum, în mod practic, metoda este dezvoltată și folosită în vederea construcției creației a întregului spectacol.
Pînă la București n-a mai rămas decît o oră de călătorie. Maestrul Kedrov privește pe geam cîmpia acoperită de o boală de nori. Dar peste puțin se întoarce, răspunzînd unei noi întrebări, despre proiectele Teatrului de artă.
— Printre problemele de viitor a-proprei care mă preocupă este și aceea a punerii în scenă a piesei lui Shakespeare, „Poveste de iarnă” care e, după mine, foarte dificilă din acest punct de vedere, căci este o chin-tosență a înșușilor dramatice sta-kespeariene. Apoi, V. I. Stanjin va pune în scenă „Maria Stuart”, a lui Schiller. MHAT-ul mai are în planul său montarea unei dramatizări a romanului „Un cuib de nobili” de Turghenev; vrem să punem în scenă și dramatizarea romanului lui Dostoievski „Frații Karamazov” și, în-țește, diferite piese ale dramaturgilor din țările de democrație populară. Acum lucrăm la „Caleașca de aur”, piesa lui Leonid Leonov.
Trecînd spre alt vagon, pe un culoar, artistul V. V. Belokorov vorbește cu un grup de români. Surprinzînd treacă o frază a sa: „Sint categoric împotriva chiar numai a tendinței de a suspecta la tinerii actori

faptul că nu se vor descurca în rolurile lor” — și mă gândesc numai-decît la ceea ce a spus artista Elanskaia, cu privire la rolul Olgei.
În vagonul în care am intrat fac cunoștință cu artistul poporului din R.S.F.S.R., B. I. Petker, pe care-l vom vedea în „Orologiul Kremlinului” și în „Roadele învățăturii”. Incepem să discutăm despre Caragiale, a cărui „Scrisoare pierdută” artistul sovietic a văzut-o la Moscova și a îndrăgito mult de tot. B. I. Petker știe multe despre țara noastră — căci este un cititor al revistei în limba rusă „România democrat-populară”.
— Sint bucuros de acest turneu, — spune B. I. Petker, — din mai multe motive, între care și acela al posibilității de a discuta cu artiștii români și astfel de a ne îmbogăți reciproc cu o experiență nouă.
„Dar trenul a sosit în gara Băneasa. De aci încolo încep turneul propriu zis al artiștilor celui mai bun teatru din lume pe care spectatorii români abia așteaptă să-l cunoască pe scenă.”

NIKOLAI BRAUN

In ul

Ploaia a trecut așa ușure
Foșnind crengile copacilor pe rînd,
Liniiștit e drumul prin pădure,
Ceru-i mai albastru ca oriînd.

Zarea parcă s-a spălat; iar jos,
Luminat de razele de soare,
Străbătut cu totul și frumos,
Inul este numai o viltoare.

Verde crud, albastru ca de fum
Incepuse stropii să-și adune;
Sînd de veghe calm, și-a-nțins acum
Firele subțiri ca niște strune.

Tunetî departe amuște
Mormăindu-și vorbele spre soare,
Dar deodată inul izbucnește
Ca un foc cu ape de cicoare.

A căzut din cer numai un pic
De sineală împede, topită,
Și s-a agățat din zboru-l mic
De tulpina terbil, adormită.

A căzut numai un strop albastru.
Vor cădea atitea sute, în;
Undeva departe-cu sac silaștru
Cîntă despre florile de in.

In românește de EMIL MANU

V. K.

Amintirea lui Glier

Am citit cu con-stennare știrea în-cetării din viață a marelui compozitor sovietic R. M. Glier. De Glier nu ne

chipul său blind. De la Taneev am învățat să fii modest și să nu-mi închipui nicodată că nu mai am ni-

leagă numai respectul cuvenit unui compozitor de valoare, unui om care într-o viață îndelungată a muncit fără răgaz, creînd lucrări cunoscutе în lumea întregă. De maestrul Glier ne leagă și profunzina sa prietenie pentru țara noastră și pentru arta noastră.

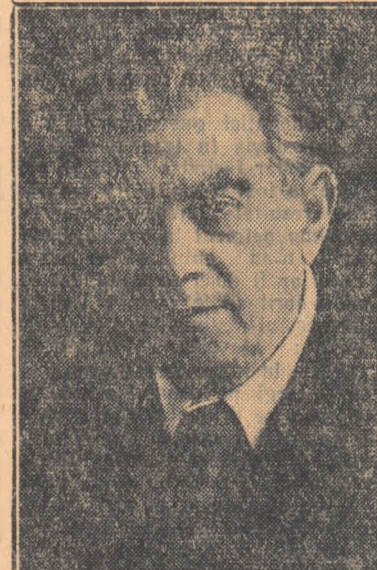
Acum doi ani ne-a fost oaspele scump și l-am primit cu drag la Uniunea Compozitorilor, unde am putut să-l înfățișăm cîteva din lucrările noastre. Imi amintesc cu cît calm, cu cîtă bunăvoință a ascultat ore în șir, cu atenție încordată, lucrările compozitorilor noștri. Interesul sincer pe care îl manifesta pentru creația compozitorilor noștri ca și pentru muzica noastră populară era semnul vădit al unei adînci curiozități artistice care trecea dincolo de orice polițete protocolară.

Iată ce spunea atunci R. M. Glier: „Cu talentele dumneavoastră, în direcția în care mergeți, puteți să cuceriți lumea în zece ani de zile”. Ne-am revăzut la Moscova, în casa lui, eram 12 compozitori din R.P.R., veniți pentru a întîlni pe colegii noștri sovietici. Ne-a poștit în apartamentul său, situat deasupra sediului din Moscova al Uniunii Compozitorilor Sovietici, Statul îi oferise o casă sumptuoasă, dar el nu voia să părăsească camerele mici, împodobite cu gust și pline de amintirile unei cariere îndelungate. Aici scrisese „Macul roșu”, tot aici se aflau și primele machete ale „Călărețului de aramă”, cununiile și laurii primii de la ascultătorii din diferite republici ale Uniunii Sovietice.

„Această broderie am primit-o din China și acest tablou alăturat reprezintă camera părinților mei din Kiev, distrusă în timpul războiului. Și acum, poștii!” — ne zise el. Nimic sînt și nimic oficial în atitudinea lui față de noi. Se înțelege, am început să discutăm despre muzică, învecăta despre lucrările sale, el ne povestea despre dascălii săi Rimski-Korsakov și Taneev, pe care-i admira mult.

„Cînd eram foarte tînr, am asistat din culme la un concert al lui Ceaikovski, Marele maestru dirija orchestra și ochii mei nu s-au putut dezlipi de

am învătă. Eu am învățat multă armonie și vă recomand și dumneavoastră să dați mare atenție acestei ramuri importante a tehnicii compozitice. Scrieți astfel, încît muzica dumneavoastră să însemne pentru oameni bucurie. Nu neglijați muzica de cameră! În ea și prin ea puteți expr-

ma cele mai fine și nobile gânduri omului. Și atunci oamenii vă vor recunoașteri. Nu e nevoie să scrieți numai muzică cu program. Dar gîti-vă, că pentru un ascultător mai în priceput, muzica ce reprezintă un act o acțiune sau ceva concret este mai interesantă. Toate acestea ni le spunea fără aere didactice, ca un coleg mai vîrstnic care a văzut multe și care a gîndit mult asupra muzicii.

E încă prea proaspătă știrea și prea mare goul pe care l-a lăsat moartea lui Glier pentru a face analiza lucrărilor sale. E deajuns să pomenim minunatele sale baletе „Macul roșu” și „Călărețul de aramă”, piese strălucite din repertoriul operelor noastre, operele „Leili și Medjun”, „Ghiusara”, uvertura plină de un umanism generos „Prietenia popoarelor”, concertele pentru harfă și soprana de coloratură, intrate de mult în repertoriul filarmonicilor noastre și ascultate cu plăcere de publicul nostru, coruri, cîntece ș.a. Numele lui Glier va rămîne în amintirea noastră ca al unui artist autentic, al unui prieten sincer al poporului român.

O dorință comună

Din capul locului, în să spun că primul Congres al scriitorilor români m-a surprins. M-a surprins prin prezența unui mare număr de talente care fac parte din trei generații — talente unite prin cuget și nobilitate — și care văd în năzuința de a vedea scrisul românesc la înălțimea acelei grandioase construcții care are loc pe tot teritoriul României liber.

EMILIAN BUCOV

poet din R.S.S. Moldovenească
altă energie creatoare astăzi, cînd își croiește o cale nouă spre un luminos viitor, sub steagul Partidului Muncitoresc Român. Am cunoscut și bucurat-m-am, talente foarte felurite — che-zărie a unei literaturi în plin oînt, literaturi întemiate pe viața de astăzi și proiectată departe, în viitor.

Arta scrisului românesc de astăzi e fericită pentru că se bizuie pe așa stîlpi ai literaturii cum sint maestrul Mihail Sadoveanu și Tudor Arghezi, pe astfel de condeie înaripate și încercate ca acelea ale lui Cezar Petrescu, Camil Petrescu, Demostene Botez.

Majoritatea cotribu-torii a literaturii români de astăzi, înțelege drept metodă realismul-socialist în literatură, metodă atît de vastă și dătătoare de adînci inspirații umane, populare.
M-a surprins plăcut faptul că scriitorii cei mai de talent își dau voitul lor de blam unor lucrări schematice, pseudo-revoluționare, îngreulate de lozinci ne la locul lor și neinteresante. Se trece tot mai mult la o respirație adîncă și frumoasă, caldă și emoționantă, adică la

ceea ce interesează cititorul.
E un fapt îmbucurător că în rîndurile scriitorilor cu experiență intră o întreagă pleiadă de tineri care, cite odată, cum se spune, își întrec maestrul. Să nu se supere aceștia din urmă. Să caute să se mențină în inima cititorului printr-o nouă sforțare, prin desăvîrșirea măiestriei lor artistice, prin înțelegerea vremii de astăzi, luminate de geniul poporului român.

Cultura rusă în paginile „Contemporanului” din Iași

La 1 Iulie 1881 a apărut la Iași primul număr al revistei „Contemporanul”, organ științific și literar al cercurilor socialiste. Pentru început, în condițiile de atunci, cînd se dezlănțuise prigoana oficialităților împotriva socialistilor, revista a fost „ceva în genul „Sovremennikului” din Rusia”, după cum scrie C. Dobrogeanu-Gherea. În partea de literatură, „Contemporanul” publică lucrări românești originale, mai mult poezii, dar cu timpul își lărgeste profilul și traduce opere din literaturile străine — franceză, engleză, polonă și, în proporții mult mai mari, din literatura rusă (Turghenev, Șcedrin, Nekrasov, Pușkin, Tolstoi, Lermontov, Dostoievski, Garșin, Ostrovski). Aceasta se explică și prin felurile cu care pornea „Contemporanul”, țeluri comune cu revista democratilor-revoluționari ruși — dar mai cu seamă prin faptul că unii inițiatori ai socialismului la noi, ca N. P. Zăbucodreanu, dr. N. Russel, C. Dobrogeanu-Gherea erau oameni formați în Rusia, sub influența democrațiilor-revoluționare, la școala „Sovremennikului” lui Cernișevski.

Scrisorilor rus care s-a bucurat de cea mai largă ospitalitate în paginile revistei „Contemporanul” este I. S. Turghenev. Prima sa lucrare publicată aci a fost „Mumunia”, adică novela „Mumu”, tradusă de E. Gruber din „ReVue des deux mondes”. O altă traducere din Turghenev, „Intîlnire”, este făcută de data aceasta de I. Nădejde. Urmează o serie lungă de traduceri din poemele în proză ale lui Turghenev. Această serie este precedată de o introducere scurtă, intitulată „Poeme în proză de Ivan Turghenev”. Atît de mare priză au avut poemele lui Turghenev, atît de mult au însușit-ile, încît nenumărați scriitorii români au publicat, după aceea, în paginile presei socialiste și muncitorești din cele două decenii din urmă ale secolului XIX o largă literatură de poeme în proză originale.

Popular în paginile „Contemporanului” este și N. A. Nekrasov. Versurile sale sint traduse în proză de colaboratorii revistei, evident pentru a le păstra în limba noastră cît mai întreg înțelesul.
Prezent în literatura noastră încă de pe cînd trăia, și unanim apreciat la noi, A. S. Pușkin are în „Contemporanul” prelucrate de V. G. Morjunc două piese: „Cavalerul avar” (aceasta de fapt tradusă liber) și „Rusalka”. Morjunc a folosit textul francez, în traducerea lui Turghenev și Louis Viardot și le intitulază „Setea de bani” și „Dragoste”. Morjunc trunchiază piesa din urmă, confecționîndu-i alt sfîrșit.
Din romanul „Crimă și pedeapsă” al lui Dostoievski, tot Morjunc traduce un fragment pe care-l intitulază

„Marmeladoff”, după numele personajului descris aci.
„Contemporanul” publică și o schiță a lui M. E. Saltikov-Șcedrin, „Bietul lup” în traducerea lui St. Basarabeanu.
Marele L. N. Tolstoj are în „Contemporanul” povestirea „Trei morți”. O importanță deosebită din punctul de vedere din care discutăm aici acțiivitatea revistei „Contemporanul”, o are publicarea piesei „Furtuna”, a lui A. N. Ostrovski, în traducerea lui C. Dobrogeanu-Gherea. Putem afirma cu siguranță că un indemn în plus pentru Gherea de a traduce această piesă (după cîte știm, singura traducere pe care a făcut-o) în limba română, ca model de concepție și realizare, a fost vestitul articol al lui Dobrogeanu-Gherea „O rază de lumină în întunericul întunecat”.

S-a mai publicat un episod din „Erou ai timpului nostru”, tradus de V. G. Morjunc, și novela lui Garșin „Artiștii”, tradusă de I. Nădejde. Pentru informarea mai adîncă a publicului cititor, revista „Contemporanul” întreprinde prezentarea a trei dintre scriitorii din Răsărit: Turghenev, Taras Șevcenko și Cernișevski. Despre Turghenev apare, astfel, cunoscutul studiu al lui Gherea.
Semnat cu inițialele C.V.M., articolul „Un poet ucrainean” traduce în

„Le Temps” (16. IV. 1888) — care, la rîndul său, l-a luat din revista engleză „Macmillan's Magazine” — cuprinde mai multe date despre viața zbuciumată, tragică, a poetului și pictorului Taras Șevcenko.
Articolul „Nikolai Gavrilovici Cernișevski” este tradus și el (din „Der Sozialdemokrat”, Londra, nr. 46, 16. XI. 1889), dar completat cu comentarii proprii de către I. Nădejde. Din comentariile introduse se desprinde clar că socialistii români din cercul „Contemporanului” cunoșteau și urmăreau de aproape activitatea „Sovremennikului”, a democrațiilor-revoluționari ruși, în special a lui Cernișevski.

Dar nu numai marii scriitori ruși au fost popularizați de „Contemporanul” din Iași. Intîlnim aici și numele savantului rus I. Mecnikov, descoperitorul fenomenului fagocitozei.
O altă figură remarcabilă a culturii ruse prezentată cititorilor revistei este V. V. Vereșceghin, pictorul războiului de la 1877.
Aceste lucrări — ca și multe altele, publicate de revista „Contemporanul”, dovedesc, în mod evident, legătura care există între organizațiile socialiste din România și vigouroasa mișcare revoluționară rusă, precum și stăruința alt de uși a lui Gherea de a populariza printre cititorii români marile valori artistice și ideile progresiste ale culturii poporului rus.

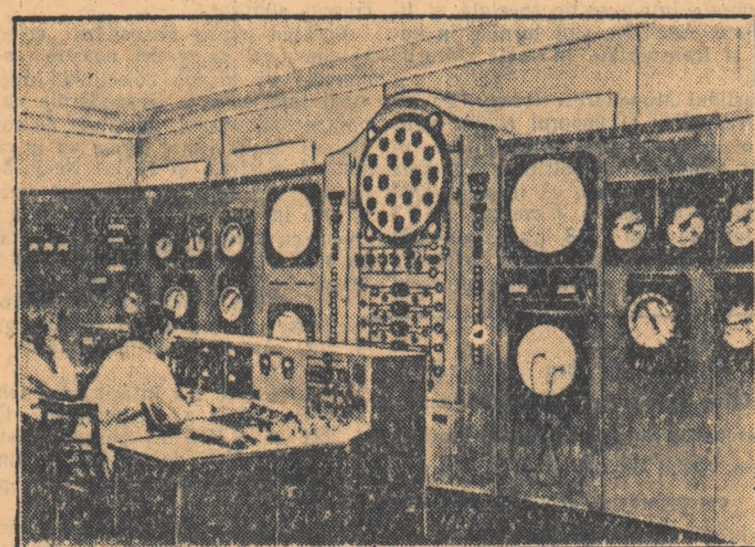
G. VARZA

Посылаю всем роман общества Трудовой Союзки друзей мои мамминый привет и уверенность, что после приезда Московки художественного театра наша дружба будет крепче и сильнее
Elanskaia

„Veacului nou” Artistă primește bucu-roasă și, în ciuda balansului la care ne supune trenul în mers, stîloul a-leargă liniștit pe hîrtie.
În ciuda aceluiași balans, a-leargă pe hîrtie, ceva mai tîrziu, în alt vagon, și stîloul din mina lui M. N. Kedrov, artist al poporului din

„Veacului nou” Artistă primește bucu-roasă și, în ciuda balansului la care ne supune trenul în mers, stîloul a-leargă liniștit pe hîrtie.
În ciuda aceluiași balans, a-leargă pe hîrtie, ceva mai tîrziu, în alt vagon, și stîloul din mina lui M. N. Kedrov, artist al poporului din

Prima din lume

La 27 iunie s-au implinit doi ani de la punerea în funcțiune a primei centrale acționate de energie atomică — centrala electrică atomică a Academiei de Științe a U.R.S.S.

Cea mai tânără mare

Este foarte greu să descrii marea. Poate de aceea unul din marii scriitori ruși, stilist subtil, vrând să dea exemplu de descriere exactă și locuție a mării, a folosit o frază din compoziția unui elev: „Marea este mare”. Despre marea Kubibsev s-ar putea scrie: „Marea este tânără”. Marea Kubibsev își are caracteristicile ei, care o deosebesc de celelalte. Așa, de pildă, la câțiva kilometri de țarm, răsare dealul, din înălțimea de apă, o insulă ciudată o tuță înverzită, în jurul căreia s-a prins spuma albă-verzică. A această fostă ridicătură de pământ devine treptat fundul mării. Instalatiile portuare de la Kazan, Ulianovsk, Stavropol, se construiesc departe de apă, pe locuri încă uscate, la care vor ajunge curând valurile mării.

Zile de vacanță

(urmăre din pag. 1-a)

toare, cădușește spre sudul însoțit caravanele autobuselor pline cu vildeturizii.

Vreme de două ceasuri facem semne disperate autobuselor ce merg spre sud, dar inimile șoferilor din partea locului par de neînduplecat. Varea Narojovo, flăcău blond, exuberant, gălăgios, din ghid în Simferopol și inițiator al excursiei noastre nocturne la ruinele Neapoliului scilicet, pare distrus. Vom străbate cei 120 de km, pînă la Ialta pe jos? Varea nici nu mai îndrăznește să ne calzească. S-a așezat pe geamantanul său în mijlocul soarelui și a holerit și rămină năcănit în calea autobuselor pline, întocmai ca Neapolul lui Scilor în fața berbecilor de război ai lui Diogant. Spre nărcatul lui, primul autobuz care oprește, se dovedește a fi tocatul cel cu care era programat să plece și grupul nostru. Suportăm fetele dojanilor celorlalți pasageri care ne-au așteptat mai bine de o oră la autobaza din Simferopol și totul relință în normal. Varea își recăștigă buna dispoziție, mîncîndu-se cu lăcomie gustările care și-au umplut jumătate din geamantan, rîde, împărțindu-și cu admirabile prozodice și voia bună. Cîntăm. Apoi vorbim despre arheologie și înțelegem de ce ne s-au înțecat să betă drumul pînă la capitala moartă a scitorilor. Se gîvesc însă între tovarășii de drum cîțiva buzi cunoaștorii ai Crimei. Ioan Serafimovici Neboda, un gîșcan rumen, contabil într-un sohoz din preajma Kievului, pacient fidel al unui sanatoriu de reumatisme din Ialta, povestește lucruri captivante despre orașele-peșteri din apropierea Bahcisaraiului. După el înțelegem, la Bakla, Tepe-Kermen, Mangup-Kale și Eskî-Kermen se gă-

Lucrători din industria atomică franceză despre vizita lor în U.R.S.S.

„În numele tuturor tovarășilor noștri de muncă, mulțumim prietenilor sovietici pentru atenția acordată și pentru tot ce am văzut în Uniunea Sovietică în tot timpul călătoriei noastre. Mulțumim pentru ajutorul acordat pentru cunoașterea pe care am avut prilejul să îl capătăm aici. Datorită acestui lucru, am înțeles mai bine locul nostru în lupta pe care o ducem în Franța în numele viitorului, al progresului și al păcii.”

Această scrisoare a fost remisă corespondentului ziarului „Tud” de delegația sindicatului național al lucrătorilor din industria atomică din Franța. La invitația C. C. al sindicatului lucrătorilor din școlile superioare și din instituțiile științifice, delegația franceză a vizitat timp de două săptămîni U.R.S.S. În acest interval, membrii delegației au fost la Moscova și Leningrad, unde au putut cunoaște în amănunțime activitatea în sferile de cercetări științifice ale celor care desfășurau problema folosirii energiei atomice în scopuri pacifice.

Am vizitat Uniunea Sovietică — a spus Francis Netter într-o convorbire cu corespondentul ziarului „Tud”, vorbind în numele delegației franceze — nu ca turiști, nici în calitate de colaboratori științifici, și nici ca tehnicieni. De-a lungul călătoriei am urmărit două scopuri: să contribuim la întărirea continuă a păcii și securității popoarelor, precum și la

efectuarea unor schimburi de experiență în muncă. Ne-a interesat în mod deosebit tehnica securității, alți de importanță și de necesară în industria atomică. Ce ne-a atras atenția în ceea ce privește industria noastră? În primul rînd — și aceasta este părerea noastră unanimă — munca intensă constructivă a oamenilor sovietici pentru îndeplinirea sarcinilor celui de-al șaselea cincinal. Am simțit aici năzuința sinceră și dezarmată. Despre această problemă am vorbit cu lucrătorii centralei atomice a Direcției generale pentru folosirea energiei atomice de pe lângă Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. Poporul sovietic este încredințat cu un scop, toate țările ar putea să facă reduceri parțiale ale forțelor armate. Acest lucru ar înțări, înrește, încrederea între popoare și ar contribuia la adoptarea unor măsuri mai eficace în vederea reducerii continue a armamentelor.

Sindicatul lucrătorilor din industria atomică din Franța — a spus în continuare Francis Netter — este foarte tînăr. El a fost înființat în 1949 și numără azi 600 de muncitori, funcționari, tehnicieni, ingineri, colaboratori științifici. Munca cu substanțe radioactive impune multă precauție și cere introducerea de aparate care să controleze gradul de radioactivitate. Se înțelege lesne de ce organizarea tehnicii securității în acest domeniu în U.R.S.S. a atras deosebită atenție a oaspeților francezi.

Parada aeriană de la Tușino

La Moscova a fost sărbătorită, în 24 iunie, Ziua Flotei Aeriene a U.R.S.S.

La parada aviației au fost prezenți sute de mii de oameni. Au fost de față deșutul ai Sovieticii Suprem al U.R.S.S., miniștrii, fruntași în industrie și agricultură, renumiți oameni de știință și oameni de cultură. Au participat de asemenea, membri ai corpului diplomatic și atașajii militari ai statelor străine. La sărbătorirea Zilei Flotei Aeriene a U.R.S.S. au sosit mai multe delegații militare străine.

Numeroși spectatori au urmărit cu admirație demonstrația aeriană. Cele mai noi avioane de vînătoare cu reacție au executat cu ușurință și măiestrie figuri la care piloții din vechea generație nu puteau decît să viseze.

Manifestația s-a încheiat cu demonstrația de heicoptere, care a sfințit admiratia tuturor celor prezenți.

Parada aeriană de la Tușino a produs o impresie deosebită asupra delegațiilor militare străine. „Călătoria merită osteneală” — a declarat generalul Twining, șeful statului major al Forțelor aeriene americane, după marele miting aviatic de la Tușino. „Numeroși spectatori au urmărit cu admirație demonstrația aeriană. Cele mai noi avioane de vînătoare cu reacție au executat cu ușurință și măiestrie figuri la care piloții din vechea generație nu puteau decît să viseze.”

În interesul păcii și bunăstării a popoarelor

V. GRIGOROVICI

Problema căilor de normalizare a legăturilor economice internaționale atrage, în ultimul timp, tot mai mult atenția cercurilor largi ale opiniei publice din apusul continentului european.

Viața a arătat că acum țările vest-europene sînt deosebit de interesate în extinderea comerțului lor exterior. Poate fi amintit, ca exemplu, că în cursul anului trecut deficitul importului de la bănta comercială a țărilor din Europa occidentală a crescut cu aproape o dată și jumătate, iar deficitul comerțului cu zona dolarului a crescut de două ori mai mult decît deficitul comercial general. Acest lucru e firesc, deoarece exportul vest-european în zona dolarului este de două ori mai mic decît importul. Acestor balanțe a comerțului Europei occidentale cu zona dolarului a fost echilibrată parțial prin așa numitele intrări extraordinare în dolari. Această sursă în dolari este în primul rînd insuficientă, în al doilea rînd, chiar și pe această sursă, așa insuficientă cum este, nu se poate conta vreme prea îndelungată. E cu neputință să se creadă într-o extindere a exportului vest-european în zona dolarului. Exportul din țările Europei occidentale pe această piață nu are nici un fel de perspective. De bună seamă, țările vest-europene nu pot să recurgă permanent la rezervele lor în aur și dolari pentru acoperirea deficitelor lor comerciale tot mai mari rezultate din comerțul cu zona dolarului. În majoritatea țărilor din Europa occidentală, situația rezervelor în aur și dolari s-a înrăutățit simțitor în ultima vreme.

„Lupta pentru piața devine tot mai acută” — scrie ziarul francez „Tribune des Nations”. Într-o relație recentă corespondentul din Londra al agenției americane United Press a arătat că în prezent mulți economiști din Europa occidentală sînt neliniștiți

de situația economiei vest-europene. O neliniște crescîndă stîrnește și faptul că populația din apusul Europei nu mai cumpără atîtea mărfuri pe cap de locuitor cît cumpăra înainte. Ca urmare, multe ramuri ale industriei vest-europene trec acum prin serioase greutăți.

Aceste greutăți pot fi oare lichidate cu ajutorul diferitelor planuri de creare „a unor blocuri economice”, ce apar ca o completare a ceea ce grupările militare existente în Occident? Experiența arată că aceste blocuri și grupări încheie foarte puțin și că acestea sînt în interesul economic al țărilor vest-europene. Numeroase „idei economice” nu au baza economică necesară, ele constituind simple combinații lactice pe care anumite cercuri influente în țările occidentale le elaborează în scopul satisfacerii intereselor egoiste care n-au nimic comun nici cu interesele naționale ale țărilor europene luate în parte, nici cu interesele Europei occidentale în general.

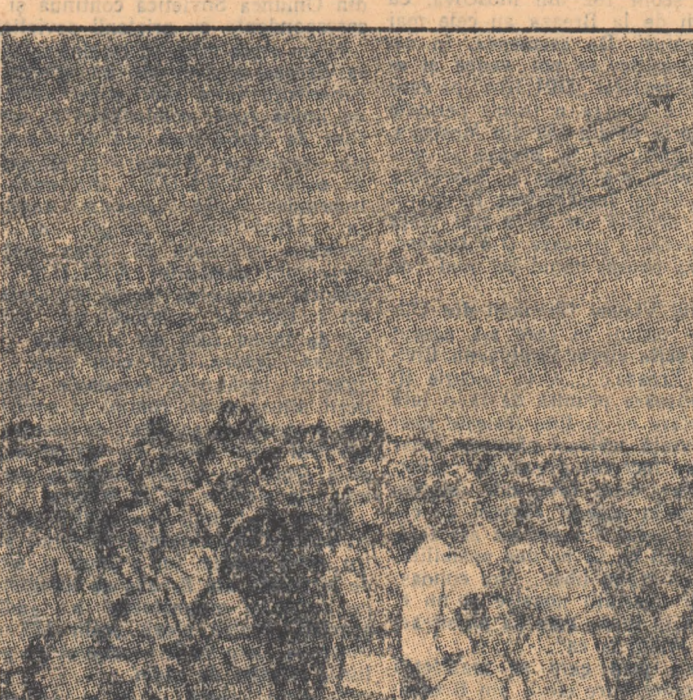
Apreciind cu luciditate actuala situație, președintele Comitetului canadian al Comerțului Internațional de Comerț, R.S. Berkeanshaw, lînd cuvîntul la ședința anuală a comitetului a declarat: „În aceste condiții, consider că de viitor cel mai bun mijloc va fi lărgirea cît mai mare a comerțului internațional, ca el să poată include integral nu numai țările din lumea liberă (așa numește el țările occidentale — n.r.) ci și țările din zona comunistă, unde există o populație atît de mare”. Potrivit celor spuse de Berkeanshaw, acest lucru este necesar în cazul „cînd noi (adică țările occidentale — n.r.) dorim să transformăm coexistența în realitate”. Pentru aceasta „e necesar să se manifeste atîte atitudini realiste — adică ceilalți să fie lași să trăiască așa cum dorise. Întrucît nu există nici un fel de mistic în modul nostru de viață”. Fără îndoială, în Occident, există încă mulți adversari ai întăririi relațiilor economice între țările socialiste și capitaliste. Ei încearcă să justifice politica restricțiilor comerciale artificiale de care se agită și pînă acum anumite cercuri din S.U.A. în paguba păcii și a progresului economic. În ce privește reprezentanții mai lăziți al lumii de afaceri din toate țările capitaliste, ei împărtășesc însă în problema comerțului cu Uniunea Sovietică și cu celelalte țări din lagărul socialist, o altă părere. Ei nu mai că nu acordă nici o însemnătate sfaturilor propagandistilor „războiului rece”, ci, dimpotrivă, își dau seama de totala inconsistență a acestor sfaturi.

Multe organe de presă și mulți oameni de afaceri din Occident atrag atenția asupra avantajului comerțului cu țările lagărului socialist. În primul rînd, pentru că legăturile economice trainice cu aceste țări a căror economie se dezvoltă pînă la urmă, fără contradicții antagonice și fără crize, nu pot să nu exercite o influență pozitivă asupra situației generale a economiei vest-europene. În al doilea rînd pentru că aceste țări sînt în relații comerciale, contractante corecte, de bună credință. Potrivit recentelor relații făcute în legătură cu acest lucru de ziarul vest-german „Handelsblatt”, rușii își îndeplinesc atît de prompt obligațiile, încît expresia „plătesc ca rușii” a căpătat în prezent caracterul unui proverb în cercurile bancare din țările vest-europene pe deplin în raporturile comerciale „extrem de corecte”.

Pornind de la principiile coexistenței pacifice a statelor cu sisteme sociale și politice diferite, U.R.S.S. promovează cu fermitate o politică reciproc avantajoasă de lărgire a relațiilor economice cu toate țările. Pronunerea sovietică referitoare la pregătirea, în cadrul Comisiei Economice a O.N.U. pentru Europa, a unui acord general pe întreaga Europă, privind colaborarea economică ar drept scop normalizarea, întărirea și dezvoltarea mai departe a legăturilor economice dintre toate țările Europene. Acesta este, într-adevăr, un plan atât de cuprinzător și în același timp con-

Pe deasupra sutelor de mii de spectatori veniți la parada aeriană a evoluat și o formație de bombardiere grele. Se distinge avionul comandantului care zboară în fruntea formației de bombardiere.

Manevrînd în grup, piloții avioanelor de vînătoare cu reacție au dovedit marea lor măiestrie.

O demonstrație practică a trupelor aerospațiale de debarcare, care se folosesc de heicoptere de mare capacitate ce pot tranșora, odată cu soldații, automobile și tunuri.